பொதுக்காலம் 32 ஆம் ஞாயிறு - நவம்பர் 8, 2026

வாசகங்கள்: சாலமோனின் ஞானநூல் 6:12–16; 1 தெசலோனிக்கர் 4:13–18; மத்தேயு 25:1–13.

முன்னுரை

கிறிஸ்துவில் அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே! இன்றைய நற்செய்தி, இரவின் இருளில் கையில் விளக்குகளோடு காத்திருக்கும் மனிதர்களின் அழகிய உருவகத்தை நம் கண்முன் வைக்கிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்வின் மையமே, நம்மைச் சந்திக்க வரும் ஆண்டவருக்காக அன்போடும் பொறுமையோடும் காத்திருப்பதுதான். நாம் இந்த வாழ்க்கையில் இலக்கின்றி அலையவில்லை; நம்மைத் தம் இறையாட்சியின் மகிழ்ச்சிக்கு அழைக்கும் மணமகனை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்றைய நற்செய்தியில் வரும் புத்தியுள்ள தோழிகள், விசுவாசம் என்பது தொடக்கத்தில் காட்டும் ஆர்வம் மட்டுமல்ல, நீண்ட இரவுகளையும் தாண்டி நிலைத்திருக்கும் உறுதி என்பதைக் கற்றுத் தருகிறார்கள். வாழ்க்கை எப்போதும் நாம் திட்டமிட்டபடியே அமைவதில்லை. தாமதங்கள், ஏமாற்றங்கள், துன்பங்கள் மற்றும் நிச்சயமற்ற சூழ்நிலைகள் மனித வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகும். இருப்பினும், செபம், அன்புப்பணி, நம்பிக்கை மற்றும் இறைப்பற்றினால் நமது விசுவாச விளக்கு தொடர்ந்து எரிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று ஆண்டவர் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார்.

கிறிஸ்து இயேசு சாவை வென்று உயிர்த்தெழுந்ததால், நாம் துயரத்தின் மத்தியிலும் நம்பிக்கையுடைய மக்களாக இருக்கிறோம் என்பதைத் திருத்தூதர் பவுல் அடிகளார் அவர்கள் நினைவூட்டுகிறார்.

நமது வாழ்வின் இறுதியில் நாம் சந்திக்கவிருக்கும் உயிர்த்த ஆண்டவர், திவ்விய நற்கருணையிலும், திருவிவிலியத்திலும், செபத்திலும், அன்பிலும், ஒப்புரவுச் செயல்களிலும் இப்பொழுதே நம்மோடு நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

இந்தத் திவ்விய நற்கருணை வழிபாட்டைக் கொண்டாடத் தயாராகும் வேளையில், நமது விசுவாசம் எனும் எண்ணெய் குறைய அனுமதித்த தருணங்களுக்காகவும், மனம் மாறுவதைத் தாமதப்படுத்தியதற்காகவும், ஆண்டவரின் வருகைக்கு விழிப்போடும் ஆயத்தத்தோடும் இராத தருணங்களுக்காகவும் ஆண்டவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்போம்.

மறையுரை

ஒருமுறை, ஒரு சிறுவன் இரவில் தன் தந்தை வீட்டிற்குத் திரும்புவதற்காக ஜன்னலருகே காத்திருந்தான். கடுமையான புயல் காரணமாக இரயில்கள் தாமதமாகின; மணித்துளிகள் நகர்ந்தன. அவனது தாய், "தம்பி, போய்த் தூங்கு, அப்பா வந்துவிடுவார்" என்று பலமுறை கூறினார். ஆனால் அந்தச் சிறுவன், "அப்பா வரும்போது நான் அவருக்காகக் காத்திருந்தேன் என்பதை அவர் பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறினான்.

நள்ளிரவு வேளையில், வீட்டின் வெளியே காரின் வெளிச்சம் தெரிந்தது. மழையில் நனைந்து, மிகவும் களைப்போடு தந்தை உள்ளே நுழைந்தார். ஆனால் அவர் கண்ட முதல் காட்சி, தன் சிறு மகன் கையில் விளக்குடன் ஜன்னலருகே விழித்திருப்பதைத்தான்! தந்தை அவனை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு, "எனக்காக விழித்திருந்தாயா மகனே!" என்று அன்போடு கூறினார்.

இந்த எளிய கதை இன்றைய நற்செய்தியின் ஆழமான கருத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. கிறிஸ்தவம் என்பது, அடிப்படையில் நாம் நேசிக்கும் ஒருவருக்காகக் காத்திருக்கும் அன்பின் கதையாகும்.

இன்றைய நற்செய்தி, மணமகனுக்காகக் காத்திருக்கும் பத்துத் தோழிகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அவர்களுள் ஐவர் புத்தியுள்ளவர்கள், ஐவர் புத்தியில்லாதவர்கள். முதல் பார்வையில் இந்த உவமை சற்றே கடினமானதாகவும், பயமுறுத்துவதாகவும் தோன்றலாம். ஆனால், இது ஒரு எச்சரிக்கையாக இருப்பதற்கு முன்பாக, மிகச் சிறந்த ஒரு மகிழ்ச்சிச் செய்தியாக இருக்கிறது. இயேசு நமக்கு உணர்த்துவது என்னவென்றால், நமது இறுதி இலக்கு ஒரு நீதிமன்றம் அல்ல, மாறாக அது ஒரு திருமண விருந்து! நாம் தண்டனைக்காக அழைக்கப்படவில்லை, மாறாக இறைவனோடு உறவுகொள்ள அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். மணமகனை எதிர்கொண்டு செல்வதே நம் அழைப்பு.

இயேசுவின் காலத்தில் நிலவிய யூதக் கலாச்சாரத்தில், மணமகளின் தோழியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது ஒரு பெரிய பேறும் மதிப்பும் ஆகும். அவர்கள் தெருவில் போகும் யாரோ சிலர் அல்ல; மணமகனுடன் திருமண விழாவிற்குள் செல்லப் பிரத்யேகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். அதேபோல, நாம் ஒவ்வொருவரும் கடவுளால் தனிப்பட்ட முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நமது கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பயணித்து, இறுதியாக அவரது விண்ணக மகிழ்ச்சியில் பங்கெடுக்கும்ஒரு பேறுகால அழைப்பாகும்.

இருப்பினும், இந்த நற்செய்தி ஒரு கடுமையான எச்சரிக்கையையும் தாங்கி நிற்கிறது. தோழிகளுள் ஐவர் திருமண விருந்தை இழக்கிறார்கள். ஏன்? அவர்கள் தூங்கியதாலா? அல்ல — பத்துப் பேருமே தூங்கினார்கள்! மணமகனை வரவேற்க மறுத்ததாலா? அல்ல —

அழைப்புக் குரல் கேட்டதும் அனைவரும் எழுந்தார்கள்! ஆனால் தீர்மானிக்கும் வேறுபாடு ஒன்றுதான்: மணமகன் வந்தபோது, ஐவர் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள்; மற்ற ஐவர் ஆயத்தமாக இல்லை.

இயேசு ஒவ்வொரு தலைமுறை கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கூறுகிறார்: "விழிப்பாயிருங்கள்; ஏனெனில் அவர் வரும் நாளோ நேரமோ உங்களுக்குத் தெரியாது."

இந்தக் கட்டளை நம்மைப் பயத்தில் வாழச் சொல்லவில்லை. மாறாக, கவனத்தோடும், உண்மையோடும், ஞானத்தோடும் வாழச் சொல்கிறது.

புத்தியுள்ள தோழிகள் தாமதத்தைச் சந்திக்க ஆயத்தமாக இருந்தார்கள்; நீண்ட காத்திருப்புக்குத் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஏனெனில், வாழ்க்கை எப்போதும் நம் விருப்பப்படி அமைவதில்லை. திருமணங்கள் தாமதமாகலாம், விமானங்கள் தாமதமாகலாம், திட்டங்கள் முறியலாம், உறவுகளில் விரிசல் ஏற்படலாம், உடல்நலம் திடீரென மாறலாம். நாம் ஒரு வழியை எதிர்பார்க்க, வாழ்க்கை நம்மை வேறு வழியில் நடத்தலாம்.

இயேசுவின் உவமை இந்த மனித அனுபவத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது. மணமகன் தாமதிக்கிறார். இருள் அடர்கிறது. காத்திருப்பு நாம் எதிர்பார்த்ததைவிட நீண்டதாகிறது. புத்தியுள்ள தோழிகளின் மெய்யான ஞானம் என்பது ஏதோ எட்டாத அறிவு அல்ல; அது நடைமுறை வாழ்வின் சகிப்புத்தன்மையும் நிலைத்தன்மையுமே ஆகும்.

எதிர்பாராத தாமதத்தைச் சமாளிக்க அவர்களிடம் போதுமான எண்ணெய் இருந்தது.

ஒருமுறை ஒரு முதிய துறவியிடம், "சகோதரரே, இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் நீங்கள் இறந்துவிடுவீர்கள் என்று தெரிந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்கப்பட்டது. அந்தத் துறவி மடத்தின் துடைப்பத்தைத் தொடர்ந்து வீசிக்கொண்டே, "நான் தொடர்ந்து கூட்டியபடியே இருப்பேன்" என்றார்.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள செயல்பாடே கிறிஸ்தவ ஞானம்!

ஜெர்மன் தத்துவஞானி மைஸ்டர் எக்கார்ட் கூறுவார்: "ஞானம் என்பது, அடுத்து நீங்கள் செய்யவேண்டிய கடமையை முழு இதயத்தோடு செய்வதும், அதைச் செய்வதில் மகிழ்ச்சி காண்பதுமே ஆகும்." புத்தியுள்ள தோழிகள் தாங்கள் செய்யவேண்டியதை உண்மையோடு செய்தார்கள்.

இன்று நம்மை நோக்கி வரும் கேள்வி இதுதான்: வாழ்க்கையின் நீண்ட இருண்ட இரவுகளில் நமது விசுவாச விளக்கு தொடர்ந்து எரிய உதவுவது எது?

முதல் வாசகம் இதற்கு அழகாகப் பதிலளிக்கிறது: "ஞானம் ஒளிர்கின்றது; மங்கிப்போவதில்லை." விவிலியம் கூறும் ஞானம் என்பது வெறும் மனித புத்திக்கூர்மை அல்ல. ஞானம் என்பது நம்மை வழிநடத்தும் கடவுளின் பிரசன்னமே ஆகும். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இந்த ஞானத்தைக் கிறிஸ்துவிலேயே கண்டடைகிறோம்.

அந்த வாசகம் தொடர்ந்து சொல்கிறது: "ஞானம் தனக்கு ஏற்றவர்களைத் தேடி அலைகிறது; அவர்களது பாதைகளில் கருணையோடு தோன்றுகிறது." எவ்வளவு ஆறுதலான வார்த்தை! நாம் மட்டுமே கடவுளைத் தேடவில்லை; கடவுளும் நம்மைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் தொலைந்துபோனதாக உணரும் வேளையிலும், கிறிஸ்து நம்மை நோக்கி நடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

துயரத்திலும் இழப்பிலும் இருக்கும் தருணங்களில் இந்த உண்மை நமக்கு மிகவும் அவசியமானது.

திருத்தூதர் பவுல் அடிகளார் தெசலோனிக்கருக்கு எழுதிய முதல் திருமுகத்தை மிகத் தொடக்க காலத்தில், அதாவது கி.பி. 49-ஆம் ஆண்டில் எழுதினார். இயேசுவின் இறப்பிற்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் பின் வெறும் 15–20 ஆண்டுகளுக்குள் எழுதப்பட்ட கடிதம் இது. முதல் தலைமுறை கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்து மிக விரைவில் இரண்டாம் முறை வந்துவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் ஆண்டுகள் நகர நகர, சமூகத்தில் சிலர் இறக்கத் தொடங்கினர். உடனே அவர்களுக்குள் ஒரு கவலை எழுந்தது: "கிறிஸ்து வருவதற்குள் இறந்துவிட்டவர்களின் நிலை என்ன? அவர்கள் இறையாட்சியை இழந்துவிடுவார்களா?"

பவுல் அடிகளார் அவர்களுக்கு மிகவும் பரிவோடும் நம்பிக்கையோடும் பதிலளிக்கிறார்.

"நம்பிக்கையற்ற மற்றவர்களைப் போல நீங்கள் துயருறக்கூடாது" என்று பவுல் அடிகளார் கூறுகிறார்.

கவனியுங்கள்: கிறிஸ்தவர்கள் துக்கப்படக்கூடாது என்று பவுல் அடிகளார் சொல்லவில்லை. கிறிஸ்தவர்களும் அழுவார்கள், கதறுவார்கள், கல்லறை முன் உடைந்த இதயத்தோடு நிற்பார்கள். இயேசுவே இலாசரின் கல்லறையில் கண்ணீர் வடித்தார்.

ஆனால், கிறிஸ்தவர்களின் துயரம் வித்தியாசமானது; ஏனெனில் அது நம்பிக்கையோடு கூடிய துயரம்!

பவுல் அடிகளார் கூறும் நம்பிக்கை வெறும் வெற்று ஆசையல்ல. அது இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலில் அடித்தளமிடப்பட்டது.

வெற்று நம்பிக்கைக்கும் நிறைவுறும் நம்பிக்கைக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. குழந்தைக்காக ஏங்கும் இரு பெண்களைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். ஒரு பெண்

ஆண்டுதோறும் ஏங்குகிறாள், ஆனால் குழந்தைப்பேறு இல்லை. மற்றொரு பெண் கர்ப்பமாக இருக்கிறாள்.

ஜெர்மன் மொழியில் கர்ப்பமாக இருக்கும் பெண்ணை "நல்ல நம்பிக்கையில் இருக்கிறாள்" என்று அழைப்பார்கள். இருவருமே குழந்தையை எதிர்பார்க்கிறார்கள், ஆனால் இரண்டாமவரின் நம்பிக்கைக்குள் ஏற்கெனவே ஒரு ஜீவன் வாழ்கிறது!

கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையும் அப்படித்தான்.

இயேசு இறந்து உயிர்த்தெழுந்ததால், நமது நம்பிக்கை வெறும் காற்றல்ல. அதற்கு வலுவான அடித்தளம் உண்டு. இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலே, சாவுதான் மனித வாழ்வின் முடிவு அல்ல என்பதற்கான சான்றாகும்.

பவுல் அடிகளார் பறைசாற்றுகிறார்: "இயேசு இறந்து உயிர்த்தெழுந்தார் என நாம் நம்புகிறோம். அதேபோல, இயேசுவில் நித்திரை அடைந்தோரை கடவுள் அவரோடு அழைத்துவருவார்."

இதன் பொருள், நம்மைவிட்டுப் பிரிந்த அன்புக்குரியவர்கள் ஏதோ பாழடைந்த இருளில் தொலைந்துபோகவில்லை. அவர்களின் முடிவு கல்லறை அல்ல; அவர்களின் எதிர்காலம் கிறிஸ்துவோடான ஒன்றிப்பாகும்!

பவுல் அடிகளார் விவிலியத்திலேயே மிகவும் ஆறுதலான ஒரு வார்த்தையோடு முடிக்கிறார்: "இவ்வாறு நாம் எப்போதும் ஆண்டவரோடு இருப்போம்."

அதுவே விண்ணகம்!

விண்ணகம் என்பது ஏதோ ஓர் இடம் மட்டுமல்ல, அது இறைவனோடு இருக்கும் ஓர் உறவு!

இப்போது நம்மோடு நடந்துகொண்டிருக்கும் இறைவனோடு என்றென்றும் இருப்பதுதான் விண்ணகம்.

நமது வாழ்வின் இறுதியில் நாம் சந்திக்கவிருக்கும் உயிர்த்த ஆண்டவர் நமக்கு அறிமுகமில்லாதவர் அல்ல. அவர் ஒவ்வொரு நாளும் நம் வாழ்வில் மறைமுகமாகப் பிரசன்னமாகியிருக்கிறார்.

எம்மாவு சீடர்களைப் போல சில நேரங்களில் துயரத்தால் கண்கள் மறைக்கப்பட்டு, நாம் அவரை அடையாளம் காணத் தவறலாம். இருப்பினும் கிறிஸ்து நம்மோடு நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்.

நாம் அவரைச் செபத்தில் சந்திக்கிறோம், திவ்விய நற்கருணையில் சந்திக்கிறோம், திருவிவிலியத்தில் சந்திக்கிறோம், ஏழை எளியவர்களிடம் சந்திக்கிறோம், மன்னிப்பிலும் ஒப்புரவிலும் சந்திக்கிறோம்.

இன்றைய பதிலுரைப் பாடல் இந்த ஏக்கத்தை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது:

"இறைவா, நீரே என் இறைவன்! உம்மையே நான் ஏங்கித் தேடுகின்றேன். என் ஆன்மா உமக்காகத் தாகமாய் இருக்கிறது."

ஒரு பெண்மணி தன் படுக்கைக்கு அருகே ஒரு சிறிய திருச்சிலுவையை வைத்திருந்தார். அவருக்குக் கடுமையான நோய் பாதிப்பு ஏற்பட்டபோது, இரவில் தூக்கமின்றித் தவிப்பார். இருளில் அந்தச் சிலுவையைப் பார்ப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை.

ஆண்டுகள் கழித்து அவர் சொன்னார்: "என்னால் எப்போதும் செபிக்க முடிந்ததில்லை, ஆனால் அவர் அங்கே இருக்கிறார் என்பதை என்னால் எப்போதும் நினைவுகூர முடிந்தது."

அதுவே விழிப்பாயிருப்பது! அதுவே விளக்கை எரிய வைப்பது!

எனவே, இயேசுவின் இன்றைய எச்சரிக்கை நம்மைப் பயமுறுத்துவதற்காக அல்ல, நம்மை விழிப்படையச் செய்வதற்காகவே!

புத்தியில்லாத தோழிகள் செய்த ஒரே கொடூரமான தவறு: இன்னும் நேரம் இருக்கிறது என்று அசட்டையாக நினைத்ததுதான்.

நாமும் எத்தனை முறை அப்படியே நினைக்கிறோம்!

"நான் அப்புறம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்..."

"நான் அப்புறம் செபிக்கிறேன்..."

"நான் அப்புறம் கடவுளிடம் திரும்புகிறேன்..."

ஆனால் நற்செய்தி சொல்கிறது: இப்பொழுதே ஆயத்தமாய் இருங்கள்.

நம் உள்ளத்தில் கசப்பு இருந்தால், மன்னிப்புக் கேட்க இதுவே நேரம். நம் வாழ்வில் பாவம் இருந்தால், இறை இரக்கத்தைப் பெற இதுவே நேரம். பிறருக்கு அன்பு காட்ட வேண்டுமென்றால், அதைக் காட்ட இதுவே சரியான நேரம்!

கிறிஸ்தவ ஆயத்தம் என்பது பதற்றப்படுவது அல்ல; அது உண்மையுள்ள அன்றாட வாழ்க்கையாகும். இன்றிரவே கிறிஸ்து வந்தாலும், எண்ணெய்க்காக நாம் அலைய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதவாறு தினமும் வாழ்வதாகும்.

நமது விளக்கை எரிய வைக்கும் அந்த "எண்ணெய்" எது?

அதுதான் செபம்! அதுதான் விசுவாசம்! அதுதான் பிறரன்பு! அதுதான் சகிப்புத்தன்மை! அதுதான் தினமும் கடவுளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நல்ல மனது! அதுவே நமக்குள் வாழும் தூய ஆவியார்!

புத்தியுள்ள தோழிகளிடம் எண்ணெய் இருந்தது, ஏனெனில் அவர்கள் தங்களின் ஆன்மீக உட்புற வாழ்வை (Inner Life) வளர்த்துக்கொண்டார்கள்.

நவீன வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய சோகம் என்னவென்றால், பலரிடம் எல்லாம் இருக்கிறது, ஆனால் உள்ளத்தில் அமைதியும் ஆன்மீக பலமும் இல்லை. அவர்களிடம் பணம் இருக்கிறது, ஆனால் அமைதியில்லை; பொழுதுபோக்குகள் இருக்கிறது, ஆனால் மகிழ்ச்சியில்லை; தொடர்புகள் இருக்கிறது, ஆனால் கடவுளோடு உறவில்லை.

நீண்ட இரவுகளில் நமது விளக்குகள் அணைந்துபோகாதபடி, கிறிஸ்துவோடு பிணைக்கப்பட்ட ஆன்மீக உட்புற வாழ்வை ஆழப்படுத்த நற்செய்தி நம்மை அழைக்கிறது.

வாழ்வில் நீண்ட இரவுகள் வரத்தான் செய்யும்.

துயரத்தின் இரவுகள் வரலாம், ஏமாற்றத்தின் இரவுகள் வரலாம், விசுவாசம் பலவீனமடைவது போலத் தோன்றும் இரவுகள் வரலாம், கடவுளே இல்லை என்று தோன்றும் இருண்ட இரவுகள் வரலாம்.

ஆனால், அப்போதும் ஆண்டவர் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார்!

முதல் வாசகம் உறுதி அளிப்பதுபோல, ஞானத்தின் ஒளி "மங்கிப்போவதில்லை." நமது விளக்கு மங்கினாலும், கிறிஸ்துவின் ஒளி ஒருபோதும் அணையாது.

கிறிஸ்துவின் சீடர்களாகிய நாம், "நீண்ட தூரப் பயணிகள்" ஆக இருக்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். உணர்ச்சிப் பெருக்கான தருணங்களில் மட்டுமல்ல, காத்திருப்பு, துன்பம், அன்றாட வேலைகள் மற்றும் அநிச்சயமான சூழ்நிலைகள் நிறைந்த நீண்ட ஆண்டுகளிலும் நமது விசுவாசத்தை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்க வேண்டும்.

திருத்தூதர் பவுல் அடிகளார் தன் வாழ்வின் இறுதியில் கூறியதுபோல நாமும் சொல்ல முயலவேண்டும்:

"நல்லதொரு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டேன்; என் ஓட்டத்தை முடித்தேன்; விசுவாசத்தைக் காத்துக்கொண்டேன்."

ஒருநாள் நம் வாழ்விலும் இந்த வார்த்தைகள் உண்மையாகட்டும்!

ஒருமுறை ஒரு மறைப்பணியாளர் தொலைதூரக் கிராமத்தில் தனியாக வாழ்ந்த ஒரு முதிய பாட்டியைச் சந்திக்கச் சென்றார். அந்தப் பாட்டிக்குக் கண்பார்வை மங்கிவிட்டது, வீட்டைவிட்டு வெளியே வருவதும் அரிது. ஆனால் தினமும் மாலையில் திருஇருதய ஆண்டவர் சொரூபத்திற்கு முன் ஒரு மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றிவைப்பார்.

அடிகளார் அவரிடம், "பாட்டி, கண்ணே சரியாகத் தெரியாதபோது ஏன் தினமும் இந்த மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

அந்த முதிய பாட்டி புன்னகையோடு பதிலளித்தார்: "ஆண்டவர் இந்த வழியே கடந்துபோகும்போது, நான் அவருக்காகக் காத்திருந்தேன் என்பதை அவர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா!"

அதுவே நற்செய்தியின் ஞானம்!

ஒவ்வொரு நாளும் விளக்கை எரியவைத்து வாழ்வது! தாமதமானாலும் நம்பிக்கையோடு நிலைத்திருப்பது! இருளிலும் நம்பிக்கையைக் கைவிடாதிருப்பது! மணமகன் நிச்சயம் வருவார் என உறுதியாய் நம்புவது!

ஆண்டவர் வரும்போது, விழிப்பான இதயத்தோடும், எரியும் விளக்கோடும், விசுவாசம் மற்றும் அன்பு எனும் எண்ணெயோடும் நாம் ஆயத்தமாக இருக்க அருள்தருவாராக! நாம் அவரோடு விண்ணகத் திருமண விருந்திற்குள் நுழைந்து, என்றுமே ஆண்டவரோடு வாழ்வோமாக. ஆமென்.

Prepared by: Fr. Paul Julian, Perth, Australia

Translated by: Leonard Arulandhu, Holy Family Church, Chennai